

Οικονομικοί πειρασμοί (Πρωτ. π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 24 Μαρτίου, 2010

Υπάρχει η «οικονομία τού χρήματος», αλλά υπάρχει και η «οικονομία τής σωτηρίας». Η μιά έχει σχέση με τήν καλή λειτουργία τού Κράτους, με τήν υγεία τών επιχειρήσεων και τήν αγοραστική ικανότητα τών καταναλωτών, η άλλη με τήν ανακαινιστική λειτουργία τής Εκκλησίας, τήν ορθή πίστη στό Χριστό, δηλαδή τήν υγεία τής διδασκαλίας και τής ποιμαντικής διακονίας τών ποιμένων, αλλά και τήν ικανότητα τού λαού νά προσλαμβάνη και νά ενεργοποιή τόν λόγον τής αληθείας.

Οι διαφορετικές ποιότητες τών οικονομιών, τού χρήματος και τής σωτηρίας, διαφοροποιούν, όπως είναι φυσικό, και τούς «οικονομικούς πειρασμούς», οι οποίοι έχουν ισχύ ανάλογη μέ τίς «οικονομικές» αρετές ή κακίες όλων τών εμπλεκόμενων παραγόντων. Οι πειρασμοί δοκιμάζουν τήν πίστη μας. Δοκιμάζουν λαούς, κοινότητες, Εκκλησίες και πρόσωπα. Δοκιμάζουν τήν αγάπη τών πολλών, τήν συνοχή τής κοινωνίας, τήν ενότητα τής Εκκλησίας, δοκιμάζουν γενικά τίς ψυχοσωματικές και πνευματικές αρετές όλων μας. Μάς δείχνουν ποιόι πραγματικά είμαστε. Αυτό συμβαίνει στό πλαίσιο τής «οικονομίας τού χρήματος», τό ίδιο συμβαίνει και στό «στάδιο» τής «οικονομίας τής σωτηρίας». Κι αυτό γιατί τό υποκείμενο και στίς δύο περιπτώσεις είναι τό ίδιο είμαστε εμείς, οι πεπτωκότες άνθρωποι, οι οποίοι κινούμαστε και δρούμε ανάλογα μέ τά «ρήματα» -τούς λόγους- πού κυριαρχούν μέσα στήν ψυχή μας και δίνουν νόημα και στόχους στήν ζωή μας.

Είναι γεγονός ότι ο καθένας μας βλέπει τόν κόσμο από μέσα του, μέ τίς φωτοσκιάσεις πού δημιουργούν πάνω στά γεγονότα και στά πράγματα όσα υπάρχουν στήν ψυχή του, άλλα από τά οποία τόν πιέζουν, άλλα τόν εμπνέουν, άλλα τόν πνίγουν και άλλα τού δίνουν βαθιές ανάσες ζωής αιωνίου, άν έχη, εννοείται, τίς κατάλληλες υποδομές πίστες και αρετής. Έτσι οι στόχοι μας μπορεί νά είναι υψηλοί ή χαμηλοί, ανάλογα μέ τίς γνώμες πού έχουμε αποκρυσταλλώσει μέσα μας γιά τά πράγματα τής ζωής μας. Οι στόχοι μας μπορεί νά μάς εγκλωβίζουν μέσα στό πλαίσιο τής «οικονομίας τού χρήματος», χωρίς απολαβές από τό μυστήριο τής «οικονομίας τής σωτηρίας», μπορεί όμως νά μάς βγάζουν και στό «στάδιο» τών «ευσεβών αρετών», στό οποίο κερδίζεται ή μάλλον οικονομεύεται η σωτηρία μας. Στήν μιά

περίπτωση όλος ο αγώνας είναι νά βολευθή -νά οικονομηθή- η επίγεια, πρόσκαιρη ζωή μας, ενώ στην άλλη, μέσα από την «οικονομία» τής ενανθρωπήσεως τού Θεού, νά υπερβαθή ο παρών αιώνας, μέ όλες τίς δυνάμεις πού τόν καθιστούν πνιγηρό, στην κυριολεξία φυλακή, για τήν θεοειδή ύπαρξη πού μάς δωρήθηκε.

«Διαπλέοντες», λοιπόν, «τό πέλαγος τής Μ. Τεσσαρακοστής» καί «βασανιζόμενοι», ως Κράτος, «υπό τών κυμάτων» τής οικονομικής κρίσεως, θά επικεντρώσουμε τήν προσοχή μας στους «οικονομικούς πειρασμούς», μιά καί πέρα από τούς δανειστές τού Κράτους, έχουμε καί άλλους «πειράζοντες», οι οποίοι συνηθίζουν, όταν ανοίγη για τά μέλη τής Εκκλησίας τό «στάδιο τών αρετών», αλλά καί σέ άλλες παρόμοιες περιόδους, νά γίνονται ιδιαιτέρως ενοχλητικοί.

Βλέποντας τήν «οικονομία τού χρήματος» παράλληλα μέ τήν «οικονομία τής σωτηρίας» παρατηρούμε ότι οι «πειράζοντες», ορατοί καί αόρατοι, χρηματοπιστωτικής ή άλλης φύσεως, έχουν κοινές μεθόδους καί νοοτροπίες, καί τό σημαντικότερο, εκμεταλλεύονται πάθη τών πειραζομένων, τά οποία προηγουμένως μέ πανουργία βοήθησαν νά κραταιωθούν.

Ας πάρουμε τό παράδειγμα τής εθνικής μας οικονομίας, τώρα πού ακούμε «ψόγον πολλών παροικούντων κυκλόθεν», αφού η ισχύς μας -ψεύτικη, χωρίς σοβαρά ερείσματα στην πραγματικότητα- «ησθένησεν εν πτωχεία».

Ο Γρ. Νικολόπουλος στην εφημερίδα Τό Βήμα (21.2.2010), σημειώνει: «Πώς είμαστε χαμένοι, θά αναρωτηθή κανείς, όταν η ελληνική οικονομία αναπτυσσόταν επί 30 χρόνια μέ ρυθμούς ταχύτατους, όταν όλοι έχουμε δει τό βιοτικό μας επίπεδο νά αυξάνεται, όταν τά μπουζούκια, τά καφενεία, τά νησιά είναι γεμάτα κόσμο πού διασκεδάζει;». Σ' αυτό τό ερώτημα απαντά δίνοντας κάποια νούμερα πού λύνουν κάπως τό μυστήριο τής ευημερίας μας. Γράφει, ότι από τό 1980 ως τό 2010 εισπράξαμε 47 δισεκατομμύρια ευρώ μέ επιδοτήσεις καί δανειστήκαμε άλλα 300 δισεκατομμύρια. Καί συμπληρώνει: «Αυτό τό χρήμα είναι πού δημιούργησε τόν υψηλό ρυθμό ανάπτυξης. Αυτό είναι τό χρήμα πού βλέπουμε στά μπουζούκια, στίς βίλες, στά πούρα, στά κότερα. Καί εφόσον τό βλέπουμε εκεί, σημαίνει ότι δέν επενδύθηκε σέ εργοστάσια, σέ επιχειρήσεις, σέ ανάπτυξη. Αυτά τά 347 δισ. ευρώ είναι τό μέγεθος τής πλαστής ευημερίας τής ελληνικής οικονομίας».

Τώρα οι δανειστές μας μάς διασύρουν διεθνώς και κερδοσκοπούν εις βάρος μας αυξάνοντας τά επιτόκια. Χαίρονται τήν κατάντια μας, αφού θά τούς αποφέρη μεγαλύτερα κέρδη. Τό θέμα βέβαια είναι ότι εμείς φταίμε πού πέσαμε στό δόκανο τού άχρηστου –όπως αποδείχθηκε από τήν χρήση του– δανεισμού. Έτσι, εμείς τούς δώσαμε τήν δυνατότητα νά μάς τρομοκρατούν και νά φαλκιδεύουν τήν πολιτική μας ελευθερία, απαιτώντας ασφυκτικά πλαίσια ακόμη και για τήν κοινωνική πολιτική τού Κράτους.

Είναι προφανές ότι όλα αυτά συμβαίνουν, γιατί απουσίασε από πολλούς, σέ κρίσιμες φάσεις τής πολιτικής μας ζωής, η αίσθηση τής κοινωνικής ευθύνης και η όρασή τους θόλωσε από τήν εύκολη πρόσκαιρη απόλαυση. Αυτή η θόλωση τής πολιτικής τους όρασης δέν τούς επέτρεπε νά βλέπουν τό μακροπρόθεσμο και μονιμότερο κέρδος. Μέ πίο καθαρό Χριστιανικό λόγο πρέπει νά πούμε, ότι όλα αυτά συμβαίνουν, όταν λαός και άρχοντες συνθέτουν τήν πλεονεξία τους μέ τήν φιληδονία και τήν ραθυμία.

Όμως τά ίδια, μέ κάποιες παραλλαγές, συμβαίνουν στόν προσωπικό πνευματικό αγώνα τού καθενός, αλλά και στην εκκλησιαστική ζωή και δράση γενικότερα.

Οι άγιοι Πατέρες μάς εφιστούν τήν προσοχή νά μή δίνουμε δικαιώματα στόν διάβολο, νά μή τού δίνουμε δυνατότητες νά μάς διασύρη και νά μάς καταπιέζη. Σύμφωνα μέ τούς Πατέρες τής Φιλοκαλίας οι τρείς γίγαντες τού διαβόλου, μέ τούς οποίους προσπαθεί νά μάς βγάλη από τήν ευθεία οδό, είναι η ραθυμία, η λήθη και η άγνοια.

Άν αγνοούμε ή ξεχνούμε μέσα στην τύρβη τής καθημερινότητας τό πρόσωπο και τόν λόγο τού Χριστού, τήν «οικονομία» τού μυστηρίου τής θεανθρωπότητός Του και άν επιπλέον, μέ βαριές καρδιές από «κραιπάλη και μέθη», ραθυμούμε για πνευματικές πορείες και αναβάσεις, τότε γινόμαστε εύκολα «επίχαρμα τώ διαβόλω», χαρά τής κακίας του, η οποία βέβαια, επειδή δέν ικανοποιείται μέ τίποτε, προσπαθεί νά επιφέρη σέ μάς, και μέ μέσο εμάς σέ ολόκληρη τήν Εκκλησία, όσο γίνεται μεγαλύτερο κακό, περισσότερα δεινά.

Βλέπουμε πολλές φορές τό πώς από προσωπικές αδυναμίες δημιουργούνται τραύματα στό σώμα τής Εκκλησίας καί ο Χριστός «ανασταυρούται καί παραδειγματίζεται», δηλαδή ξανασταυρώνεται καί διαπομπεύεται μέ τήν διαπόμπευση μελών τής Εκκλησίας...

Είναι, πράγματι, φοβεροί οι πειρασμοί πού σχετίζονται μέ τήν «οικονομία τού χρήματος», όμως φοβερότεροι είναι οι πειρασμοί πού σχετίζονται μέ τήν ζωή καί τήν πίστη τής Εκκλησίας, μέ τήν «οικονομία τής σωτηρίας». Στήν μιά περίπτωση καταλαβαίνουμε πολύ εύκολα τίς τραγικές συνέπειες τών πειρασμών, όπως είναι η ανεργία καί η συνακόλουθη φτώχεια, στήν άλλη περίπτωση όμως δέν καταλαβαίνουμε εύκολα –ή έστω δέν καταλαβαίνουν οι πολλοί– τήν τραγικότητα τής πνευματικής αδράνειας καί «ανεργίας» καί τήν υπαρξιακή καχεξία πού δημιουργεί ο «λιμός τού ακούσαι λόγον Κυρίου» ή, τό χειρότερο, η αρρώστια πού ξαπλώνεται από κάποιες λοιμικές διδασκαλίες καί πρακτικές, πού παραχαράσσουν τήν διδασκαλία τής Εκκλησίας καί αλλοιώνουν τόν τρόπο τής εν Χριστώ ζωής της.

Στά χρόνια πού πέρασαν αποδεικνύεται ότι «όνομα είχαμε ότι ευημερούσαμε», ενώ μέ τά δανεικά πού πήραμε, δέν καταφέραμε νά θεραπεύσουμε τίς αιτίες τής εγχώριας φτώχειας. Αυτό όμως είναι μικρό κακό μπροστά στόν κίνδυνο νά ακούσουμε κάποτε, ως πρόσωπα ή καί ως κατά τόπους Εκκλησίες, αυτό πού λέει η Αποκάλυψη στόν άγγελο τής Εκκλησίας τών Σάρδεων: «οίδα σου τά έργα, ότι όνομα έχεις ότι ζής, καί νεκρός εί».

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Φεβρ. 2010)